

מדירה לדירה
יוני 2015

מבקעה אל שכונת מלחה

כתב : מיכה כרמון

דרך בית לחם-בקעה

מבט כללי על שכונת מלחה

רק בעיר ואם ירושלים שלי , את נתת בי כוח , ותקווה
נטעת ועתה את עוטה בשבילי אור ואהבה והרבה
שלווה .

עברנו דירה בגילנו המופלג ונשארנו בחיים

עמוסים בלוח – זמנים . פתיחתו : במיון עצום של ניירות וספרים משנות חיינו וספריות הסבים , ההורים , הלימודים , שנות העבודה והילדים .
הסוגות רבות : פרוזה וזיכרון , ביוגרפיות והגות , מקרא והיסטוריה , בלש ומדע , לימוד ופרשנות , ילדים ונערים .

אורזים

הבית מלא בקרטונים מסודרים , ממושמעים , מקוטלגים מי לסלון וזה למטבח , לחדר ילדים או למחסן .
צ'לסי כלבתנו הקשישה והאהובה – טרודה וחסרת מנוח .ארבעת החתולים בסערת רוחם איבדו מקום מלונתם .
משבר הפרידה מעתיקי גווילים

אתם האלפים במעי ארון הספרים ובין כתלי המחסן , הייתם ידידי נעורי . עתה אנוכי קמוט המצח והנפש . אל תחשו למול בגידתי על ששכחתי לשונכם ולא אשמע את שפתכם , שפת הרזים . האומנם לא ימצאו על המדפים מקום לספרים הרבים , והרי אל לאדם להגיד לחברו שצר לו המקום בירושלים , מכיוון שאוירה של ירושלים רוחני ומחכים .

עוברים דירה

גם המובילים אורזים בעיקר את שארית הפליטה של האלבומים ובהם כבני מאה וחמישים שנה
וכן...וכן...אלפי ספרים והם – נבחרים .

הרהיטים על הרחבה שלפני הבית , כל התמונות , הספרים , בגדי החורף והקיץ כל החיים שחיינו והמקומות שהיינו .
 אנחנו רואים – כל כך הרבה דברים מיותרים , צברנו .
 שנינו קשורים לחפצים , אנחנו לא נפרדים מהסודות , הזיכרונות והסיפורים היקרים לנו בנפרד ולשנינו .
 מתייצב הארון המוצק כבד המידות של סבא עקיבא וסבתא רבקה והנה ארון הוויטרינה – הזכוכית העתיק העמוס לעייפה בתולדות המשפחה .

האם נוותר על קדרת הנחושת מימי סבתא פנינה ולא נשליך את הפרימוס הישן הרועש , גם לא הפתילייה הישנה בעלת החלון בה הייתה טבולה הפתילה ומעליה מסגרת מתכת , אפילו ריח הנפט עדיין עולה באפינו .

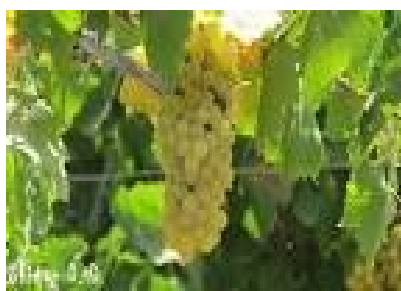
לנו בכלל לא מוזר להתבונן בחפצים המוכרים , בדמויות הפסלים של סבתא הדסה ודיוקנאות לייזר הדיין וברל הג'ינג'י וסבתא רבא הודס צופה בכולם ממרחקי הדורות .

את כולם חבקנו וצרפנו למשאית , המלאה – בחומר ויותר ברוח ,
היוצאת לדרך .

בית חלומותינו

עומד בראש גבעה ולו חלונות שבעה והוא מסויד לבן .
ערים – מסובים ונינוחים באין מחריד תחת הגפן המטפסת ישר מן
האדמה .

בטבור הגינה עץ הלימון – עוד ישווק בושמו .
ליד הגדר – חמישה ורדים זקופי קומה , קוצניים וצבעוניים המשגרים
לנו ואורחינו אחוות רעות ושלוה
בפינה ניצב מלך הגינה , קקטוס ענק , פליט תרבות ממדבר אמריקה
רב זרועות שבע ימים ושנים , קוצני מאיים ומגונן .
בשולי המסלע והטרסה פורחת לה הנענע הריחנית , ושכנתה
הלואיזה , המזמינות הביתה – לחליטה .

בבית החלומות

הייה נא לנו לכולנו , שקט הס . ברחובנו רעש העיר נדם ושקט ,
שקט . שיעברו כל רוגז , טורח וחרוק שן , אולי גם הרבה שאלות
לשאל אין צורך ולא תועלת .
פקחנו את עינינו , מעלינו ציפור קטנה אחת ותכלת השמים וענן יחיד .
ילדינו הפכו לעלמים ועלמות ועתה כבר הורים .
במעוננו – נכדינו במשחקי ילדות : "ידיים למעלה , על הראש על
הכתפיים , אחת שתיים שלוש "
גם "מחי מחי כפיים וניסע לירושלים" .
נפזז כי "יש לנו תיש ולו ארבע רגליים" כולנו הצעירים והגדולים
"במקל , בסרגל – במה שבא ליד"
במלל זמר וריקוד .
לו יהי תמיד בית חלומותינו למול ההר הירוק כל ימות השנה .
אנחנו עוד חולמים ושואלים לנשום רוחותיך , בביתנו כבראשונה .

